

[Brøndlund Nielsen]

Men jeg håber da ikke, at det er så galt fat, at det er de overvejelser, man har.

For at vende tilbage til det andet, den farlige forurening, så mener vi altså her, at man gerne må føre en skrap kurs. Nu er det imidlertid noget svært at fastslå, hvad det er for ting, der er farlige. Det skal jeg da gerne erkende. Det er jo ikke ligegyldigt, hvor farlige stofferne er, hvor de udledes, i hvilket omfang eller hvor langsomt eller hurtigt de nedbrydes i miljøet. Der er jo nogle ting i det, der skal afvejes, men det er vel nok klart, at der her i hvert fald er en retningslinje, man kan gå frem efter, når der er tale om egentlig sundhedstruende ting.

Det er jo sådan, at vi på dette felt har miljøankenævnet til at tage stilling til de afgørelser, miljøstyrelsen træffer. Jeg vil godt sige, at vi i venstre nærer en vis betænkelighed ved, hvor meget et sådant domstolslignende organ egentlig kan bære af nærmest politiske beslutninger. Vi kan måske godt en dag komme til at stå over for det problem, om man af hensyn til den politiske stabilitet kan acceptere, at der af sådanne organer uden for det egentlige politiske ansvarsområde træffes ganske vidtrækkende beslutninger. Et par konkrete sager har været nævnt i forbindelse med denne forespørgsel. Det er sager, der er til overvejelse netop hos miljøankenævnet, og derfor skal jeg ikke gøre noget forsøg – mere kunne det heller ikke blive – på at vurdere dem. Men jeg vil dog godt sige, at noget tyder på, at det i sagen om kartoffelmelsfabrikken er nedbrydelige og i og for sig naturlige stoffer, der er tale om, og derfor kunne man sige, at det vel ikke var et område, der lægger op til de store restriktioner.

Hvad angår den meget omdiskuterede sag fra Skælskøregnen, så er det jo her blevet angivet, at vinylkloridmonomer skulle være et uhyre farligt stof. I så fald må den målsætning, jeg har omtalt, gøre sig gældende, og man må være meget kritisk over for etablering af en sådan fabrik. Vi har også fået oplyst undervejs i denne sag, at man faktisk ikke kan angive så små mængder vinylklorid, at man tør sige, at det er ufarligt. Det tør nok siges at være en meget barsk oplysning, og jeg synes da nok, at det er noget, der kan være anledning til at holde mere øje med. Vi har jo i et svar fra ministeren i miljøudvalget for nylig fået nogle oplysninger om overvejelserne om adgangen til at bruge polyvinyl-

klorid, der altså har en lille afsmitning også af vinylklorid.

Jeg kunne da godt tænke mig at spørge ministeren, om ikke ministeren på baggrund af disse oplysninger og miljøstyrelsens meget alvorlige vurdering af disse ting er betænkelig ved den meget omfattende anvendelse, der sker af PVC i vort samfund. Jeg tænker på særdeles væsentlige ting som anvendelse til rør til vandforsyning, til en lang række artikler, der kommer i den tætteste berøring med madvarer osv. Der er en række ting i dette, som der nok kan være grund til at overveje nærmere, hvis stoffet er så farligt, som det er angivet.

Ellers skal jeg ikke gå ind på Skælskørproblematikken, men kan pege på, at når det drejer sig om beskæftigelse, så er der også andre beskæftigelsesinteresser i området end den påtænkte fabrik. Der er både en omfattende fødevarerindustri og en betydelig landbrugsvarerproduktion i området. Man kunne selvfølgelig også komme ind i videre overvejelser over, hvor meget man kan pålægge befolkningen i et enkelt, begrænset område af landet at udsætte sig for med hensyn til disse farlige ting.

Der er lige et enkelt problem mere, som jeg godt vil omtale og spørge ministeren om, hvorvidt der er nogle overvejelser om, når vi nu endelig drøfter miljøregler, set i forhold til beskæftigelsen. Det er det problem, at vi undertiden kan få en fornemmelse af, at man nogle steder ligesom benytter miljøregler som noget, der måske kunne virke konkurrenceforvridende, at man på et tidspunkt, hvor der på anden vis sker en åbning af samhandelen over grænserne, i kraft af miljølovene ligesom kan lægge nogle beskyttelsesregler omkring sine egne erhverv. Det vil jeg da godt lige nævne også i denne debat.

Jeg skal slutte med disse forskellige synspunkter og sige, at ud fra venstres opfattelse og ud fra det, jeg her har sagt, så mener jeg, at vi må afvise det dagsordensforslag, som hr. Askjær Jørgensen her har fremsat.

John Winther (KF):

Den forespørgsel, vi har her i aften, svarer i og for sig i sit indhold meget nøje til det spørgsmål, som jeg selv havde lejlighed til at stille til miljøministeren den 3. maj. Jeg må sige, at den redegørelse, vi har fået fra mini-